

ΛΟΥΛΟΥ ΤΕΪΛΟΡ

Και τότε και τώρα

Μετάφραση
ΡΕΝΑ ΧΑΤΧΟΥΤ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Στην Οφίλια Φιλντ

Τίτλος πρωτοτύπου:
Lulu Taylor, *The winter folly*

1η έκδοση: Φεβρουάριος 2015

Μετάφραση: Ρένα Χατχούτ
Επιμέλεια: Στέλλα Βρετού
Τυπογραφική διόρθωση: Γιώργος Γιαννούσης

© 2013, Lulu Taylor
© 2015, για την ελληνική γλώσσα
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
e-mail: info@oceanida.gr
www.oceanida.gr

ISBN 978-960-410-732-2

Πρόλογος

Αθόρυβη σαν φάντασμα, μια παράξενη σιλουέτα διέσχισε το σκοτάδι. Η άσπρη νυχτικιά της φούσκωνε πίσω της, καθώς περπατούσε με ανάλαφρο βήμα στο πέτρινο μονοπάτι δίχως να κοιτάζει κάτω ούτε μια φορά· αντίθετα, προχωρούσε με άνεση, σαν να ήταν ένα ηλιόλουστο απόγευμα κι όχι μαύρα μεσάνυχτα.

Ολοστρόγγυλο το φεγγάρι, ψυχρό και λευκό, έλαμπε πάνω ψηλά, ρίχνοντας παγερό φως και δίνοντας σκουρογάλαζη απόχρωση στον κατάμαυρο ουρανό γύρω του. Τα αστέρια γυάλιζαν σαν σπασμένα γυαλιά· από κάτω τους ο κόσμος είχε χάσει τα χρώματά του, διατηρώντας μόνο αποχρώσεις του γκριζου και του μαύρου.

Η σιλουέτα πέρασε ξυστά από την πρασιά του μεγάλου σπιτιού με το γρασίδι στο χρώμα του γρανίτη κι από το μαντρωμένο κήπο της κουζίνας. Κατηφόρισε το μονοπάτι με τα έλατα με τις πυκνές σκιές και τους τεράστιους θάμνους, που υψώνονταν από τις δυο πλευρές, και βγήκε από τη σκούρα δίφυλλη σιδερένια πύλη, που δεν έκλεινε ποτέ και που την πλαισίωναν ψηλές κολόνες με πέτρινες κουκουβάγιες στην κορυφή. Άνοιγε στο μονοπάτι που οδηγούσε στο δάσος. Κρωξίματα και φτερουγίσματα ακούστηκαν από τα ψηλά κλαδιά των δέντρων, τριξίματα και

τρεμουλιάσματα στα χαμόκλαδα, κρότοι από κλαράκια που έσπαζαν και θροΐσματα από ξερά φύλλα. Δυο μάτια άστραψαν, απόκοσμα, πρασινοκίτρινα, και το σκοτεινό περιγράμμα μιας αλεπούς διαγράφηκε για μια στιγμή στο σκοτάδι. Η γυναίκα με τα άσπρα συνέχισε το δρόμο της, περπατώντας χωρίς βιασύνη, αλλά με απόλυτη αποφασιστικότητα.

Άφησε το μονοπάτι και μπήκε στο πιο πυκνό σκοτάδι του δάσους, όπου δεν μπορούσαν να διεισδύσουν οι ακτίνες του φεγγαριού, ώσπου βρέθηκε σ' ένα ξέφωτο. Μια ψηλή σκούρα σιλουέτα ξεχώριζε στο φρύδι ενός χαμηλού λόφου – τα ερείπια ενός παλιού πύργου που ορθώνονταν ακόμα ψηλά στον ουρανό. Η γυναίκα περπάτησε προς τα εκεί, πέρασε από την άδεια είσοδό του και μπήκε στο σκοτάδι παραπέρα. Ανέβηκε την ετοιμόρροπη μισογκρεμισμένη σκάλα δίπλα στους ερειπωμένους τοίχους, προχωρώντας αργά αλλά με σιγουριά, κάνοντας το ένα προσεκτικό βήμα μετά το άλλο, μέχρι που έφτασε στο ψηλότερο σημείο του κτιρίου, όπου υπήρχαν ακόμα μερικές μαυρισμένες σανίδες, σάπιες και γλιστερές. Η γυναίκα σταμάτησε κι έπειτα προχώρησε αργά σε ό,τι είχε απομείνει από το πάτωμα, στο σημείο όπου ένα κομμάτι του τοίχου έλειπε, δημιουργώντας έτσι μια μεγάλη και βαθιά τρύπα. Το λευκό ανέκφραστο πρόσωπό της ήταν στραμμένο προς τα έξω, στα δέντρα, τα χέρια της έσφιγγαν ακόμα τη νυχτική της, που σηκωνόταν και φούσκωνε απαλά με φόντο το νυχτερινό ουρανό.

Έμεινε εκεί για ένα διάστημα που φάνηκε ατελείωτο. Έπειτα γύρισε το πρόσωπό της προς τ' αστέρια, σηκώνοντας το σαγόνι της με μια κίνηση που θα μπορούσε να ερμηνευτεί σαν πρόκληση – και σαν παράδοση. Με απλανές βλέμμα, κοίταξε πάλι προς τα έξω. Αργά, συνειδητά, έκα-

νε ένα βήμα στο κενό κι αφέθηκε να πέσει, με τη νυχτική της να ανεμίζει σπασμωδικά σαν σημαία και τα μαλλιά της ν' απλώνονται προς τα πάνω. Τα χέρια της τινάχτηκαν προς τα έξω, με τα δάχτυλα ανοιχτά, το στόμα της άνοιξε, αλλά δεν βγήκε κανένας ήχος. Έπειτα εξαφανίστηκε, την καταβρόχθισαν οι σκιές στη βάση του πύργου. Ακουστήκε ένας δυνατός γδούπος κι ένα τρίξιμο απότομο σαν καμτσικιά.

Ακολούθησε βαθιά σιωπή, φοβερή.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1969

«Τζον! Τζον! Γύρισε πίσω!» φώναξε η Αλεξάντρα.

Ο Τζον έκανε μεταβολή και την κοίταξε· τα μάτια του άστραφταν και γελούσε ευχαριστημένος. Έπειτα συνέχισε να τρέχει, ενώ τα ξανθά μαλλιά του έλαμπαν στο φόντο της σκούρας φυλλωσιάς. Ήταν πολύ γρήγορος για δίχρονο παιδάκι και ο ενθουσιασμός του κυνηγητού τού έδινε φτερά.

Το εύθυμο προσωπάκι του την έκανε να χαμογελάσει άθελά της· τα απαλά, γεμάτα μαγουλάκια του, η μύτη του, μικροσκοπική σαν κουμπάκι, και τα στρογγυλά γαλάζια μάτια του που σιγά-σιγά γύριζαν στο γκρίζο πάντα τής μαλάκωναν την καρδιά. Το μόνο που ήθελε ήταν να τον πάρει αγκαλιά και να τον πνίξει στα φιλιά. Αν ήθελε όμως να τον μάθει να την ακούει, έπρεπε να είναι αυστηρή μαζί του. «Τζον, κάνε αυτό που σου λέω!» είπε με σταθερή φωνή. «Να είσαι καλό αγοράκι, για χάρη της μαμάς». Βάλλθηκε να περπατά γρήγορα για να τον φτάσει, ενώ μετάνιωνε που δεν είχε φορέσει κάτι πιο σταθερό από τις κομψές δερμάτινες γόβες-στιλέτο με την τετραγωνισμένη μύτη και την αγκράφα· ήταν ωραίες, αλλά δεν έκαναν

για τρέξιμο. Είχαν βγει για μια μικρή βόλτα στο γρασίδι – ο Τζον με το καινούργιο πλαστικό αυτοκινητάκι του, το οποίο όμως κάποια στιγμή παράτησε και άρχισε τις εξερευνήσεις. Έπειτα από λίγο απομακρύνθηκε προς το μονοπάτι με τα έλατα, σκύβοντας κάθε τόσο για να περιεργάζεται οτιδήποτε τραβούσε την προσοχή του, ενώ εκείνη τον ακολουθούσε. Όποτε τον πλησίαζε αρκετά, ο μικρός ανασηκωνόταν κι έφευγε με βήματα εκπληκτικά γρήγορα για τα κοντά ποδαράκια του. Στην άκρη του μονοπατιού, η καταραμένη αυλόπορτα ήταν, φυσικά, ανοιχτή· εκείνη η παλιά δίφυλλη πύλη από σφυρήλατο σίδηρο, που την πλαισίωναν ψηλές κολόνες με πέτρινες κουκουβάγιες στην κορυφή. Η Αλεξάντρα είχε ζητήσει να την αντικαταστήσουν και είχε δώσει εντολή να μένει κλειστή, όμως ο φύλακας ισχυριζόταν ότι ήταν τόσο σκουριασμένη, που δεν μπορούσε να μετακινήσει τα φύλλα της για να την κλείσει.

«Δεν μπορείς να τη λαδώσεις;» είχε ρωτήσει αγανακτισμένη. «Είναι επικίνδυνο μ' ένα μικρό παιδί να τρέχει εδώ κι εκεί».

Όμως ο φύλακας την είχε κοιτάξει απλώς μ' ένα ύφος που φαινόταν να υπαινίσσεται ότι το παιδί θα ήταν πιο ευτυχισμένο αν μπορούσε να ξεφύγει από την ασφυκτική αγάπη της και να τρέξει ελεύθερο στο δάσος. Κανείς δεν έπαιρνε τις εντολές της στα σοβαρά, ακόμα και τώρα.

«Μη βγεις από την πύλη, αγάπη μου!» φώναξε, αλλά εκείνος την αγνόησε και βγήκε σιγοτραγουδώντας. Η Αλεξάντρα επιτάχυνε το βήμα της, περπατώντας στο λασπερό μονοπάτι όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Δεν της άρεσε να τον αφήνει μόνο του στο μονοπάτι. Μόλις βγήκε από την πύλη, τον είδε παρακάτω, ήταν ήδη αρκετά μακριά. Μάλλον θυμόταν το δρόμο από τις βόλτες με τον πατέρα του,

ίσως από εκείνη τη φορά που πήγαν με το κουβαδάκι και το φτυαράκι του στο ποτάμι για να σκάψουν στη λάσπη και στα βότσαλα, κάτι που του είχε αρέσει πολύ. Ήταν πολύ μικρός ακόμα για να πάει για ψάρεμα και η Αλεξάντρα είχε απαγορέψει να τον παίρνουν στη βάρκα. Αλλά και η ίδια είχε πάρα πολύ καιρό να πάει στο ποτάμι. Στον πειρασμό να τους ακολουθήσει δεν έμπαινε ούτε καν όταν πήγαιναν για κολύμπι το καλοκαίρι, που είχε δροσιά και ήταν ευχάριστα. Προτιμούσε να μένει δίπλα στην πισίνα, κοντά στο σπίτι, να κολυμπά απόλυτα ευτυχισμένη στο τερκούαζ, υπερβολικά ζεστό χλωριωμένο νερό της και να κάνει ηλιοθεραπεία σε μια ξαπλώστρα στο τσιμεντένιο δάπεδο σαν τουρίστρια σε ξενοδοχείο. Ο φύλακας νόμιζε ότι φοβόταν το δάσος, όπως μερικοί από τους γέροντες στο χωριό που ισχυριζόνταν πως φαντάσματα Ρωμαίων στρατιωτών περιφέρονταν εκεί, γεμίζοντας την ατμόσφαιρα με την κλαγγή των όπλων τους. Οι λεγεώνες κάποιου είχαν επιχειρήσει να το διασχίσουν και οι Σάξονες τους είχαν στήσει καρτέρι και τους είχαν κατακρεουργήσει. Υποτίθεται ότι οι Ρωμαίοι τριγύριζαν ακόμα εκεί, γεμάτοι νοσταλγία για την πατρίδα τους, βουτηγμένοι στα αίματα, διψώντας για εκδίκηση. Εκείνη, φυσικά, δεν τα πίστευε όλα αυτά. Οι ιστορίες αυτές ήταν γελοιότητες, οι θρήνοι και τα σκουξίματα που ακούγονταν από το δάσος τη νύχτα προέρχονταν από τίποτα άτυχα κουνέλια, που τα τσάκωνε κάποια αλεπού, ή από τα μεταλλικά δόντια των φρικτών παγίδων που έστηνε ο φύλακας. Και μάλλον τις διέδιδαν για να τρομάζουν τους λαθροκυνηγούς ώστε να μην πλησιάζουν.

Αλλά υπήρχε κι άλλος ένας λόγος –εντελώς διαφορετικός– που η Αλεξάντρα δεν πήγαινε ποτέ εκεί.

«Τζον!» φώναξε. «Έλα εδώ, αγάπη μου! Περίμενέ με!»
Γέλασε ξανά και τα ποδαράκια του άρχισαν να τρέχουν

ακόμα πιο γρήγορα. Βγήκε από το μεγάλο μονοπάτι και έστριψε σε ένα μικρότερο. Η κόκκινη φόρμα του και η άσπρη μπλούζα του ξεχώριζαν ανάμεσα στα μουντά χειμωνιάτικα χρώματα από τα ξερά φύλλα, τους μαύρους αγκαθερούς θάμνους και τα γυμνά κλαδιά, κι η Αλεξάντρα έβλεπε τα ξανθά μαλλιά του να αστράφτουν για μια στιγμή και να χάνονται πάλι καθώς έτρεχε. Γλίστρησε στις λάσπες και ίσα-ίσα που κατάφερε να κρατήσει την ισορροπία της για να μην πέσει. Οι γόβες-στιλέτο από δέρμα φιδιού και οι χρυσές αγκράφες τους ήταν πιτσιλισμένες με λάσπη. Έπρεπε να είχε φορέσει τις μπότες της, και συνήθως αυτό έκανε, αλλά είχαν βγει από την μπαλκονόπορτα χωρίς να περάσουν από την γκαρνταρόμπα όπου φυλούσε τα παπούτσια της. Αλλιώς θα είχαν φορέσει και παλτά. Ανατρίχιασε. Η ζακέτα της ήταν πολύ λεπτή και δεν την προστάτευε από το χειμωνιάτικο άνεμο, αλλά ούτε κι ο Τζον ήταν ντυμένος αρκετά ζεστά· καλύτερα να μην είχαν βγει από το σπίτι. Αυτή τη στιγμή έπρεπε να ανεβαίνουν τα σκαλιά για το παιδικό δωμάτιο, όπου η φωτιά θα έκαιγε στο τζάκι και η νταντά θα είχε στρώσει για το δείπνο του: βραστά αβγά, μάλλον, και χρυσοκάστανες φρυγανιές που θα γυάλιζαν από το λιωμένο βούτυρο.

«Τζον! Γύρισε πίσω!» Άνοιξε το βήμα της για να τον προλάβει, εκείνος όμως διαισθάνθηκε ότι τον πλησίαζε και άρχισε πάλι να τρέχει. «Μη γίνεσαι κακό παιδί, θα θυμώσω μαζί σου!»

Αλλά γι' αυτόν ήταν παιχνίδι – ήταν φανερό. Η απερισκεψία του οφειλόταν στην άγνοια· μπορούσε να τρέχει και να σκαρφαλώνει αρκετά εύκολα, αλλά δεν είχε ιδέα ότι αυτό ήταν επικίνδυνο ή ότι μπορούσε να χτυπήσει. Μόλις τις προάλλες κάποιος είχε αφήσει ανοιχτή την πορτούλα δίπλα στην πισίνα κι εκείνη είχε βρει τον Τζον έτοι-

μο να πατήσει το μουσαμά που σκέπαζε την πισίνα, μη ξέροντας ότι θα υποχωρούσε κάτω από το βάρος του.

Και τώρα βρισκόταν στο δάσος, στο μέρος που απεχθανόταν τόσο πολύ. Ανατρίχιασε. Της φαινόταν ότι τα χαμόκλαδα παγίδευαν τα πόδια της, ότι άπλωναν εκατοντάδες μακριά αγκαθερά δάχτυλα για να την αρπάξουν. Προσπαθούσε να τα αποφύγει, όπως κατηφόριζε το μονοπάτι που γλιστρούσε από την πρόσφατη βροχή κι έμοιαζε να υποχωρεί κάτω από τα βήματά της, κι έβγαλε μια δυνατή κραυγή, όταν ένωσε κάτι να την τραβάει. Γυρίζοντας, είδε ότι η ζακέτα της είχε πιαστεί σε ένα κλαδί και με αδέξιες κινήσεις κατάφερε να την ξεμπλέξει. Όταν κοίταξε ξανά, ο Τζον είχε εξαφανιστεί.

«Τζον! Τζον!» Άρχισε να προχωρεί βιαστικά στο μονοπάτι, επειδή φοβόταν ότι, αν το παιδάκι έβγαινε απ' αυτό και χωνόταν στους θάμνους, θα χανόταν, θα εξαφανιζόταν μέσα σε μια στιγμή στα δέντρα και στις φτέρες. Της φαινόταν σαν να τον έβλεπε, να κρύβεται στην αρχή για να παίξει, να κουλουριάζεται σε μια φωλίτσα κάτω από ένα θάμνο σαν σκιουράκι, περιμένοντας να τον βρει, κι έπειτα να κλαψουρίζει και να ξεσπά σε λυγμούς ζητώντας τη μαμά του, καθώς το κρύο θα γινόταν πιο έντονο και θα άρχιζε να σκοτεινιάζει, ενώ τα ζώα της νύχτας θα οσμίζονταν τον αέρα γύρω του. «Τζον! Πού είσαι;» Η φωνή της έτρεμε, αλλά προσπάθησε να την κάνει όσο πιο αυστηρή μπορούσε. «Γύρνα πίσω αμέσως, ακούς;»

Ξαφνικά βρέθηκε σ' ένα ξέφωτο. Σταμάτησε απότομα, κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια αυτό που έβλεπε μπροστά της: ένα κτίσμα μισοερειπωμένο αλλά ακόμα επιβλητικό ορθωνόταν στον απογευματινό ουρανό. Κάποτε ήταν ένας ψηλός, ωραίος πύργος, με τοξωτά παράθυρα και επάλλξεις, ένα μέρος όπου θα μπορούσε να είχε ζήσει η

Ραπουνζέλ, τώρα όμως είχε αρχίσει να καταρρέει, σαβανωμένος με κισσό, και οι λιγιστές επάλξεις που είχαν απομείνει έμοιαζαν με σουβλερά, σπασμένα δόντια. Το μεγαλύτερο μέρος της πρόσοψης του πύργου είχε γκρεμιστεί και τώρα τα παλιά δοκάρια ήταν πεσμένα σε σωρούς και στοίβες μες στα χορτάρια, γύρω από τη βάση του. Μπορούσε κανείς να διακρίνει ότι κάποτε αποτελούνταν από πέντε ορόφους· οι δύο χαμηλότεροι δεν υπήρχαν πια, υπήρχαν όμως ακόμα απομεινάρια των άλλων, ενώ ο πέμπτος ήταν σχεδόν άθικτος, αν και οι παλιές σανίδες σίγουρα θα ήταν σαθρές και γλιστερές ύστερα από τόσα χρόνια βροχών, παγωνιάς και μούχλας. Μια παλιά σκάλα ανέβαινε στριφογυριστά στο εσωτερικό του πύργου, επικίνδυνη, αφού τα σκαλοπάτια της είχαν σπάσει ή έλειπαν, αλλά και επειδή σε ορισμένα σημεία δεν υπήρχε πια τοίχος. Το σκοτάδι βασίλευε μέσα κι έξω, είχε υγρασία και κρύο, παντού μύριζε σαπίλα, οι πέτρες ήταν σκεπασμένες με βρύα.

Φρικτό, σάπιο πράγμα! σκέφτηκε, γεμάτη φόβο και απέχθεια. *Μακάρι να το γκρέμιζαν!*

Η θέα του παλιού ερειπίου την απωθούσε. Ένιωσε να την πλημμυρίζει μια αίσθηση ασφυξίας, ήθελε να φύγει τρέχοντας. Το έβλεπε συχνά στον ύπνο της – ήταν ένας επαναλαμβανόμενος εφιάλτης, στον οποίο αναγκαζόταν να σκαρφαλώσει ως την κορυφή για να αποτρέψει κάτι τρομερό, αλλά ποτέ δεν κατάφερε να φτάσει έγκαιρα ώστε να το εμποδίσει. Ήταν ένα όνειρο που απεχθανόταν. Η πραγματικότητα, αυτή η σαπίλα, την έκανε να ανατριχιάσει.

Είδε κάτι κόκκινο να αστράφτει για μια στιγμή μες στον πύργο. Ο Τζον ήταν εκεί.

Ένιωσε αμέσως φρίκη, μια φρίκη γνώριμη από τους εφιάλτες της· την έπνιξαν ο πανικός και μια απεγνωσμένη αγωνία να εμποδίσει κάτι τρομερό να συμβεί. Άρχισε να

τρέχει προς τον πύργο. Άκουσε πάλι το γέλιο του και μέσα από το κενό στον τοίχο είδε ότι σκαρφάλωνε τη σκάλα. Γνώριζε τα σκαλιά αυτά από παιδικά παιχνίδια, τότε που την ανάγκαζαν να μπαίνει στον πύργο: σε μερικά σημεία ήταν σαθρά σαν ένα λεπτό στρώμα πάγου έτοιμο να σπάσει από στιγμή σε στιγμή, σε άλλα ήταν υγρά, σπογγώδη και υποχωρούσαν στο κέντρο. Ένα πόδι θα μπορούσε να βουλιάξει εκεί εύκολα σαν σε υγρή άμμο, μόνο που από κάτω δεν υπήρχε απολύτως τίποτα. Ήθελε να ουρλιάξει, ήθελε να τσιρίξει· η καρδιά της σφυροκοπούσε το στήθος της, καθώς έμπαινε στο εσωτερικό του πύργου. Κοίταξε ψηλά. Μέσα από τα απομεινάρια των επάνω ορόφων είδε το σκούρο μπλε ουρανό. Κισσός τύλιγε τις παλιές σανίδες και τα δοκάρια, ενώ σε ορισμένα σημεία υπήρχαν ακόμα και μπερδεμένα κλαδιά που είχαν μπει από τα δέντρα απέξω. Μύριζε σάπιο ξύλο, βρεγμένη πέτρα και ταγκίλα της μούχλας.

«Τζον!» φώναξε.

Κρατιόταν με το χεράκι του από τον τοίχο και ανέβαινε σταθερά τη σκάλα, ενώ η γλώσσα του ξεπρόβαλλε ανάμεσα στα χείλη του καθώς συγκεντρωνόταν σε κάθε βήμα. Προχωρούσε γρήγορα, χωρίς να απομακρύνεται από τον τοίχο, γιατί εκεί τα σκαλιά ήταν πιο γερά και το αγοράκι απέφευγε ενστικτωδώς τα κενά.

Πήρε μια κοφτή ανάσα, τα χέρια της είχαν μυρμηγκιάσει από το φόβο. Ο κίνδυνος, που με κάθε βήμα του μικρού γινόταν μεγαλύτερος, περιστοίχιζε το παιδάκι. Από κάτω του υπήρχαν σωροί από πεσμένες πέτρες, σπασμένα δοκάρια στραμμένα προς τα πάνω, μυτερά σαν κοντάρια, από τα οποία προεξείχαν σκουριασμένα καρφιά. Φαντάστηκε το γιο της πεσμένο, καρφωμένο σε κάποιο απ' αυτά, κι ένιωσε το στομάχι της να ανακατεύεται.

Το αγораκι είχε φτάσει πιο ψηλά τώρα· είχε περάσει τον πρώτο και το δεύτερο όροφο, που ήταν κενοί, και συνέχιζε προς τον τρίτο. Η Αλεξάντρα δεν είχε επιλογή. Έτρεξε στη σκάλα κι άρχισε να την ανεβαίνει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, την εμπόδιζε όμως η ανάγκη που ένιωθε να είναι προσεκτική. Ήταν πιο βαριά από τον Τζον – τα σκαλιά που άντεχαν το δικό του βάρος ίσως να μην άντεχαν το δικό της. Ίσως τον προστάτευε η παιδιάστικη πίστη του στην ίδια του την ασφάλεια – την ίδια όμως όχι. Η φαντασία της ζωγράφιζε γρήγορες σκηνές: ήταν πεσμένη κάτω με σπασμένο πόδι ή διαλυμένο αστράγαλο, αδυνατώντας να τον φτάσει. Κανείς δεν ήξερε πού βρίσκονταν, κανείς δεν θα ήξερε πού να ψάξει. Ο πανικός απειλούσε να την πνίξει και τα δάχτυλά της έτρεμαν από την αδρεναλίνη, καθώς προσπαθούσε να βρει κάποιο στήριγμα στο γλιστερό τοίχο. *Ο διάλογος να τα πάρει αυτά τα παπούτσια!* σκέφτηκε. Οι σόλες τους δεν ήταν γερές, γλιστρούσαν, και τα μισούσε με όλη της την ψυχή. Μακάρι να είχε φορέσει εκείνες τις βρομομπότες.

«Σταμάτα, Τζον, σταμάτα!» φώναξε.

Για μια στιγμή σταμάτησε, γύρισε να κοιτάξει πάνω από τον ώμο του και της χαμογέλασε· το αστείο παιχνίδι τους έκανε τα μεγάλα γκριζογάλαζα μάτια του να λάμπουν χαρούμενα. Έπειτα έκανε μεταβολή και σήκωσε αποφασιστικά το γονατάκι του για να ανέβει το επόμενο σκαλί.

«Τζον! Σε παρακαλώ!» Η φωνή της ράγισε. Ήθελε να κλάψει, αλλά δεν υπήρχε χρόνος για τέτοιες πολυτέλειες. Ήξερε ότι έπρεπε να διατηρήσει την ψυχραιμία της. Συνέχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά ένα-ένα, τρέμοντας ότι από στιγμή σε στιγμή κάποιο θα υποχωρούσε κάτω από τα πόδια της. Μπροστά της ο Τζον είχε φτάσει στον τέταρτο όροφο και συνέχιζε να σκαρφαλώνει. Είχε μειώσει την από-

σταση ανάμεσά τους, ήταν σίγουρη, αλλά η πρόοδός της ήταν αργή και οδυνηρή. Τώρα το αγораκι είχε φτάσει στον πέμπτο όροφο και η σκάλα τελείωνε. Σταμάτησε ξανά και την κοίταξε από ψηλά. Το γεγονός ότι εξακολουθούσε να τον πλησιάζει φάνηκε να τον σπρώχνει μπροστά και διέσχιζε το πάτωμα.

Η Αλεξάντρα συγκράτησε μια κοφτή ανάσα πανικού· το πάτωμα ήταν σπασμένο τόπους-τόπους και δεν υπήρχε τρόπος να διακρίνει κανείς σε ποια σημεία δεν άντεχε πια καθόλου. Στο επίπεδο αυτό ολόκληρος ο μπροστινός τοίχος του πύργου είχε καταρρεύσει. Ο Τζον περπατούσε προς το κενό, τουλάχιστον δέκα μέτρα πάνω από το έδαφος, και δεν υπήρχε τίποτα που θα τον εμπόδιζε να πέσει μέσα.

Ξαφνικά, βρήκε τον τρόπο να τρέξει πιο γρήγορα, ανεβαίνοντας τα σκαλιά δυο-δυο, αποφασίζοντας μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου πού να ρίξει το βάρος της και ελπίζοντας ότι η ταχύτητά της δεν θα έδινε στις σανίδες το χρόνο να σπάσουν από κάτω της. Άκουσε δυσόλιωνα τριξίματα και κρότους καθώς προχωρούσε, αλλά δεν υπήρχε χρόνος γι' αυτό τώρα. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε να φτάσει τον Τζον όσο πιο γρήγορα γινόταν.

Στεκόταν άκρη-άκρη, με τη μικρή γροθιά του πάνω στην προεξοχή μιας σπασμένης κοτρόνας, κοιτάζοντας το δάσος πέρα μακριά· η ασπροκόκκινη σιλουέτα του έμοιαζε να λάμπει με φόντο τα μαύρα τούβλα και τα σκούρα δέντρα. Ένα βουητό πλημμύρισε το μυαλό της. Ζαλιζόταν, το στομάχι της ανακατευόταν. Ο φόβος της για το αγαπημένο της αγораκι που στεκόταν στο χείλος του πύργου δεν αφορούσε μόνο τον άμεσο κίνδυνο, ήταν πιο βαθύς, πιο αρχέγονος, της φαινόταν σαν να στεκόταν πάνω από ένα πηγάδι όπου παραμόνευε κάτι τόσο φρικτό, που δεν άντεχε

να το κοιτάζει. Είχε φτάσει στην κορυφή της σκάλας, στο κεφαλόσκαλο, και είχε αρχίσει να περπατά στις σανίδες. Προχωρούσε αργά, χωρίς να φωνάζει τώρα, αλλά μιλώντας γλυκά, ήρεμα στο παιδί, τρέμοντας με το κάθε βήμα που έκανε πάνω στο μαύρο και γλιστερό πάτωμα.

«Λοιπόν, Τζον, τι είπες η μαμά; Είναι πολύ χαζό αυτό που κάνεις. Έλα τώρα, έλα κοντά μου. Έλα, θέλεις να πάμε σπίτι και να βρούμε την νταντά; Θέλεις να πάμε στο δωμάτιό σου να φας αβγά και φρυγανιές; Να βουτάς τα στρατιωτάκια στον κρόκο για να βάφεις κίτρινα τα κράνη τους; Ξέρουμε κι εσύ κι εγώ πόσο σου αρέσει να το κάνεις αυτό. Και η νταντά θα σου δώσει το αγαπημένο σου κουταλάκι, ναι;»

Κάθε βήμα την πήγαινε πιο κοντά του. Σε μια στιγμή θα μπορούσε να απλώσει το χέρι και να τον αρπάζει.

Την κοίταξε χαμογελώντας. «Αβλά», είπε με ευχαρίστημένο ύφος. «Βλαστά αβλά».

«Ναι, αγάπη μου, βραστά αβγά. Πάμε σπίτι να ζεσταθούμε; Αρκετά παίξαμε, ε;»

Κούνησε καταφατικά το ξανθό κεφαλάκι του και γύρισε προς το μέρος της. Φαινόταν να κρυώνει. Ένα πικρό αεράκι είχε εισβάλει στον πύργο και χτυπούσε τους μισογκρεμισμένους τοίχους του. Ανακάτεψε τα απαλά, ίσια μαλλιά του παιδιού, που ανατρίχιασε. Ήταν έτοιμο να γυρίσει σπίτι.

Χαμογέλασε με ανακούφιση και άπλωσε τα χέρια της να το πιάσει. Το παιδί άφησε την κοτρόνα και άρχισε να περπατάει προς το μέρος της. Το γερό παπουτσάκι του γλίστρησε σ' ένα σημείο με λάσπη· έχασε την ισορροπία του κι άρχισε να πέφτει. Θα έπεφτε προς τα πίσω, με την πλάτη, όπως έκανε συνήθως όταν σκόνταφτε, αυτή τη φορά όμως δεν θα προσγειωνόταν με ένα μικρό τράνταγμα

δίχως να πάθει τίποτα, έτοιμο να σηκωθεί όπως-όπως και να συνεχίσει το παιχνίδι.

Είδε το περίγραμμά του να διαγράφεται στο κενό πέρα από τον ανύπαρκτο τοίχο. Ήξερε ότι θα έπεφτε. Η στιγμή παρατάθηκε καθώς το παιδάκι παραπατούσε, με τα χέρια απλωμένα, κι ύστερα άρχισε να πέφτει προς τα πίσω. Γούρλωσε τα μάτια από το σοκ και την έκπληξη. Γρήγορη σαν αστραπή, η Αλεξάντρα άπλωσε το χέρι και, με όλη της τη δύναμη και τη γρηγοράδα, άρπαξε την τιράντα της φόρμας του. Κράτα, κράτα, είπε στη μικρή αγκράφα, που άντεξε το βάρος του Τζον. Ήταν το μόνο που τον εμπόδιζε να κάνει βουτιά στο έδαφος. Και η αγκράφα άντεξε, καθώς τον τράβηξε απότομα προς το μέρος της, και την επόμενη στιγμή ήταν ασφαλής στην αγκαλιά της.

Έμεινε απολύτως ακίνητος, ευτυχισμένος επιτέλους που της είχε παραδοθεί, ασφαλής πια στη ζεστή αγκαλιά της. Έκρυψε το πρόσωπό της στα μαλλιά του και τον έσφιξε με όλη της τη δύναμη, μη ξέροντας αν θα έβαζε τα κλάματα ή αν θα άρχιζε να γελάει ή να ουρλιάζει.

«Η μαμά είναι εδώ», μουρμούρισε τελικά, ενώ τα χέρια της έτρεμαν. «Είσαι καλά, αγάπη μου. Η μαμά είναι εδώ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Παρόν

Η Ντιλάιλα φτερνίστηκε μια φορά, δυο φορές, τρεις φορές, γρήγορα, τη μια πίσω απ' την άλλη. Η σκόνη εδώ πάνω στις σοφίτες είχε σκεπάσει τα πάντα σαν ένα παχύ γκριζοχαλί και τώρα είχε σηκωθεί και θόλωνε τον αέρα σαν πυκνός καπνός. Στροβιλιζόταν, γαργαλούσε τα ρουθούνια της και σκάλωνε στο λαιμό της. Ο γυμνός γλόμπος φώτιζε τα σύννεφα της σκόνης, καθώς και όλα τα μπαούλα, τα κουτιά, τα τυλιγμένα χαλιά, τους παλιούς πίνακες, τα σπασμένα έπιπλα και τα βουνά από εκείνα τα κάθε λογής μικροπράγματα που συνήθως γεμίζουν τις σοφίτες, μια σειρά από τέσσερις σ' αυτή την πλευρά του σπιτιού, σε όλο το μήκος της αριστερής πτέρυγας.

«Ανέβα αν σου κάνει κέφι», είχε πει ο Τζον όταν τον ρώτησε. «Ένας Θεός ξέρει τι θα βρεις. Ψάξε όσο θέλεις».

Ήταν το μοναδικό μέρος του σπιτιού όπου είχε την άδεια να κάνει ό,τι ήθελε. Όταν ήρθε να μείνει στο Φορτ Στέρλινγκ πριν από έξι μήνες, φανταζόταν ότι θα άρχιζε να νιώθει ότι της ανήκε και ότι μπορούσε να το ελέγξει, ίσως ακόμα και να το αλλάξει, ακριβώς όπως είχε κάνει και σε άλλα μέρη όπου είχε ζήσει. Ήταν ενθουσιασμένη σαν μι-

κρό παιδί που θα εξερευνούσε το σπίτι, και ανυπομονούσε να αφήσει τη φαντασία της ελεύθερη στα δωμάτια, να τα ανακαινίσει και να τα φρεσκάρει. Όλα ήταν καινούργια και γοητευτικά τότε και είχε ερωτευτεί τόσο τους πέτρινους ανανάδες με τους λεκέδες από λειχήνες στην κουπαστή της βεράντας όσο και τις επίχρυσες, λεπτεπίλεπτες καρέκλες λουί κενζ στο σαλόνι. Ακόμα και τα παράθυρα και οι διάδρομοι την είχαν γοητέψει και της φαινόταν ότι είχε βρει το τέλειο περιβάλλον, ένα μαγικό μέρος όπου η ζωή θα ήταν ατέλειωτα όμορφη και ενδιαφέρουσα. Σιγά-σιγά όμως, σαν να έβλεπε το σκηνικό ενός έργου να κατεβαίνει, είχε συνειδητοποιήσει ότι όλα δεν ήταν τόσο υπέροχα όσο φαινόταν. Τα ετοιμόρροπα έπιπλα πάνω στα επίχρυσά πόδια φαινόταν μεγαλόπρεπα, αλλά οι σούστες τους ήταν ξεχαρβαλωμένες, η ταπετσαρία από μεταξωτό δαμασκηνό ύφασμα ήταν ξεφτισμένη και γεμάτη λεκέδες, ενώ μαύρη σκόνη είχε εγκατασταθεί οριστικά στα χρυσά σκαλισμάτα.

Τώρα είχε αρχίσει να καταλαβαίνει ότι οι νεοφερμένοι δεν είχαν την άδεια να αλλάξουν οτιδήποτε. Και μάλιστα είχε την αίσθηση ότι θα υπέκυπτε αυτή στο σπίτι και όχι εκείνο σ' αυτή· θα τη δάμαζε και θα τη μεταμόρφωνε σε κάποιον από τους δικούς του, σε κάποιον από τη μακρά σειρά των πρώην ενοίκων του, ανθρώπων που δεν υπήρχαν πια και που είχαν περπατήσει στους ίδιους διαδρόμους, είχαν καθίσει στις ίδιες καρέκλες και είχαν κοιμηθεί στα ίδια κρεβάτια. Η σκέψη τής προκάλεσε μια δυσάρεστη ανατριχίλα.

Εδώ πάνω στις σοφίτες, όμως, όπου οι άλλοι σπάνια έρχονταν, μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Ίσως εδώ θα μπορούσε να νιώσει περισσότερο ως ιδιοκτήτρια του σπιτιού και όχι σαν τρόφιμός του.

Η Ντιλάιλα άρχισε να ψάχνει μερικά από τα κουτιά γύρω της, βρίσκοντας ένα σωρό ετερόκλητα πράγματα: σπασμένες κορνίζες, φωτιστικά χωρίς πρίζες, γλόμπους ή αμπαζούρ, κάτι περίεργα πραγματάκια από πλαστικό και σύρμα που μάλλον ήταν κομμάτια από σπασμένα αντικείμενα. Προσπέρασε μερικές στοιβαγμένες καρέκλες, σήκωσε κάποιες βαριές διπλωμένες βελούδινες κουρτίνες κι ένωσε μια ξαφνική αίσθηση θριάμβου. Λοιπόν, κάτι τέτοιο έψαχνε: ένα μεγάλο ταξιδιωτικό μπαούλο, μαύρο, με δερμάτινη επένδυση και πλατυκέφαλα καρφιά, με ένα επίπεδο σκέπασμα που κλείδωνε με δυο μεγάλες μπρούντζινες κλειδαριές. Επάνω, σκαλισμένες με χρυσά γράμματα ήταν οι λέξεις: “Υποκόμισσα Νόρθμουντ, Φορτ Στέρλινγκ, Ντόρσετ”. Ετικέτες, ξεθωριασμένες και κοκαλωμένες από τα χρόνια, ήταν κολλημένες στο σκέπασμα, αν και τώρα πια ήταν αδύνατον να ξεχωρίσει τι έγραφαν. Κράτησε την ανάσα της με μια αίσθηση ευχάριστης προσμονής. Έναν τέτοιο θησαυρό γύρευε. Σκούπισε ένα στρώμα σκόνης από το πάνω μέρος. Τα χέρια της, πρόσεξε, ήταν βρόμικα και τα νύχια της μαυρισμένα. Ένιωθε τις παλάμες της σκονισμένες και στεγνές. Τις έτριψε πάνω στο τζιν της για να φύγει η πολλή βρόμα, προτού ανοίξει το μπαούλο. Έσπρωξε το κούμπωμα προς τα κάτω, ελπίζοντας ότι η κεντρική στρογγυλή κλειδαριά δεν ήταν κλειδωμένη, γιατί δεν υπήρχε πουθενά κλειδί και είχε την αίσθηση ότι δεν θα το έβρισκε ποτέ. Άνοιξε όμως αρκετά εύκολα και η Ντιλάιλα έσπρωξε πίσω το καπάκι μέχρι που στάθηκε όρθιο στους μεντεσέδες του. Ακριβώς από κάτω υπήρχε μια σειρά από ρηχά συρτάκια, γεμάτα χρωματιστά υφάσματα: γραβάτες, μάλλινες και μεταξωτές, παπιγιόν, μαντίλια, ένα φαρδύ ζωνάρι, φουλάρια, ζώνες και βεντάλιες. Μακριά βραδινά γάντια ήταν διπλωμένα σε διάφανες πλαστικές

σακούλες και διέκρινε κουμπιά φιλντισένια, δερμάτινα, μεταξωτά και βελούδινα.

«Διάννα», ψιθύρισε. «Διάννα».

Κάτι τέτοιο ήλπιζε να ανακαλύψει. Ρούχα. Στο κάτω κάτω, είχε βρει ένα σκηνικό, μια θεατρική σκηνή επιπλωμένη με σκαλιστά έπιπλα και επίχρυσα αντικείμενα, βάζα Μάισεν και πορσελάνες Σεβρών, ασημένια κηροπήγια και έπιπλα διακοσμημένα με μαρκετερί, μαρμάρια αγαλματάκια και μεγάλες ελαιογραφίες σε χρυσές κορνίζες, άσπρα και μαύρα μάρμαρα και παλιά καλογουλισμένα παρκέτα. Έτρωγε το δείπνο της σε ένα ολοστρόγγυλο δωμάτιο διακοσμημένο με μια ταπετσαρία κατασκευασμένη σε κάποιο εργοστάσιο που είχε καταστραφεί στη Γαλλική Επανάσταση και μετά το φαγητό καθόταν σε ένα μαλακό, βουλιαγμένο καναπέ μπροστά σε ένα μαρμάρينو τζάκι, με το σπάνιελ του Τζον να λαγοκοιμάται στα πόδια της, και διάβαζε βιβλία από τη βιβλιοθήκη που κανείς δεν είχε αγγίξει εδώ κι έναν αιώνα ή και περισσότερο. Καμιά φορά όμως το καλλιτεχνικό της ένστικτο της έλεγε ότι κάτι έλειπε. Πού ήταν τα ρούχα; Αναρωτιόταν τι να είχαν γίνει τα μεταξωτά φορέματα, οι δαντέλες και τα βελούδα που φορούσαν οι γυναίκες στα πορτρέτα που ήταν διάσπαρτα σε όλο το σπίτι που άφηναν, υπέθετε, η μία στην άλλη μέχρι να γίνουν κουρέλια. Ήταν λογικό να μην έχουν σωθεί οι μουσελίνες από την εποχή της Αντιβασιλείας και τα μπούστα από την εποχή των Τιδώρ, αλλά στις φωτογραφίες από τον προηγούμενο αιώνα υπήρχαν πλούσιες γούνες, κομψά φορέματα, βραδινές τουαλέτες, παλτά τουίντ με βάτες στους ώμους, μαύρα ψηλοτάκουνα παπούτσια, τσάντες από δέρμα φιδιού και κάθε λογής καπέλα. Μια φωτογραφία της προγιαγιάς του Τζον την έδειχνε με φόρεμα με χαμηλή μέση και πλισέ φούστα, μακριά ζακέτα

κι ένα τριαντάφυλλο στερεωμένο σε μια σειρά μαργαριτάρια που έφτανε έως τον αφαλό της, καθώς και με ένα εφαρμοστό καπελάκι κλος στα μαλλιά της που ήταν κατσαρωμένα σύμφωνα με τη μόδα. Ρούχα εποχής, της δεκαετίας του '20.

Ένιωθε μια λαχτάρα γι' αυτά, τα ακροδάχτυλά της την έτρωγαν από την επιθυμία να χαϊδέψει τα υφάσματα και τις γούνες που έβλεπε παντού αλλά δεν μπορούσε ν' αγγίξει.

«Σίγουρα κάπου θα βρίσκονται. Ποτέ δεν πετάμε τίποτα», της είπε αδιάφορα ο Τζον μια μέρα, «κι εξάλλου οι κόρες σαφώς σπάνιζαν στην οικογένειά μου».

Το σχόλιο είχε ριζώσει στο μυαλό της. Τα ρούχα κάπου έπρεπε να είναι, φυλαγμένα ή παρατημένα να σαπίζουν αργά στις κρεμάστρες τους σε κάποια ξεχασμένη ντουλάπα. Ήθελε να τα βρει. Άθελά της φανταζόταν πώς θα έντυνε μερικά λιπόσαρκα μοντέλα με ψηλά ζυγωματικά και πού θα τα έστηνε στο σπίτι για να έχει το καλύτερο αποτέλεσμα. Αναρωτήθηκε αν μπορούσε να ανεβάσει ένα θεατρικό ή μια όπερα στον κήπο και να χρησιμοποιήσει τα αληθινά ρούχα αντί για κοστούμια.

Ηρέμησε, σκέφτηκε αυστηρά. Βιάζεσαι. Εξάλλου, ο Τζον δεν θα το επέτρεπε ποτέ.

Κάποτε είχε δείξει ότι του άρεσαν οι ιδέες της να δώσει λίγη ζωή στο σπίτι, να το ανοίξει. Τώρα όμως η Ντιλάιλα καταλάβαινε ότι δεν τις είχε πάρει ποτέ στα σοβαρά.

Τράβηξε τα συρτάρια έξω και τα άφησε στο πάτωμα. Τώρα έβλεπε τι υπήρχε μέσα στο μπαούλο: στοίβες ρούχα τακτικά διπλωμένα. Άρχισε να τα περιεργάζεται με σεβασμό. Τα είχεν φυλάξει με προσοχή – δεν ήθελε να τα αναστατώσει χωρίς λόγο. Τα χρώματα και τα υφάσματα δεν ήταν της δεκαετίας του '20 ή του '30, αλλά του '60

και του '70: κίτρινα, μοβ και πράσινα· κοντομάνικα πλεχτά, φούστες κλος, λαχούρια, ζιγκ-ζαγκ και φανταχτερά εμπριμέ. Θα πρέπει να ανήκαν στη μητέρα του Τζον – σίγουρα ήταν η μόνη γυναίκα που ζούσε εδώ τότε. Η Ντιλάιλα ένιωθε να της τρέχουν τα σάλια. Είχε ελπίσει ότι θα έβρισκε κάτι παλιότερο, αλλά αυτό ήταν μόνο η αρχή. Θα τα απολάμβανε κι αυτά. Ίσως έβρισκε θησαυρούς, κάποια σινιέ πρωτότυπα. Κάτω-κάτω διέκρινε ένα σκούρο ύφασμα που φαινόταν βαρύ, αλλά ήταν διπλωμένο με τέτοιο τρόπο, που δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν. Το τράβηξε έξω από το μπαούλο, προσπαθώντας να μη μετακινήσει αυτά που ήταν από πάνω του, και τότε είδε ότι επρόκειτο για ένα χοντρό μαύρο μάλλινο παλτό, σταυρωτό, με μεγάλα μαύρα κουμπιά και, απ' ό,τι φαινόταν, κοντό. Θα πρέπει να σταματούσε ακριβώς πάνω από το γόνατο, υπολόγισε. Ο λόγος που φαινόταν τόσο ογκώδες ήταν ότι μέσα απ' αυτό υπήρχε ένα ασορτί φόρεμα, επίσης μαύρο, αλλά με άσπρη μπορντούρα στο χαμηλό ντεκολτέ. Ήταν καλοραμμένο, με άψογες ραφές και μεταξωτή φόδρα. Δεν αναγνώρισε τη φίρμα στην ετικέτα, αλλά η ποιότητα ήταν ολοφάνερη.

Υπέροχο, σκέφτηκε η Ντιλάιλα. Τόσο κομψό!

Έβγαλε έξω τα ρούχα και τα έφερε στη μύτη της. Μύριζαν πολυκαιρία και σκόνη, μαλλί που είχε μείνει να γεράσει στο σκοτάδι. Ήταν μια από τις αγαπημένες της μυρωδιές. Όταν ήταν μικρή, ενθουσιαζόταν μ' εκείνο το ελαφρά πικρό άρωμα στο μαγαζί με τα παλιά ρούχα, όπου η εκκεντρικά ντυμένη ιδιοκτήτρια, μια γυναίκα με ατίθασα γκριζα μαλλιά, καθόταν κι έραβε σιωπηλά, ενώ η Ντιλάιλα χωνόταν στους σωρούς από εγκαταλειμμένα παλτά ή στα σταντ με τις βραδινές τουαλέτες. Περιεργάστηκε το φόρεμα και το παλτό, και αναρωτήθηκε αν όντως ανήκαν

στη μητέρα του Τζον, που το πρόσωπό της γνώριζε μόνο από το πορτρέτο της στο σαλόνι και από μερικές φωτογραφίες σκόρπιες σ' όλο το σπίτι σε ασημένιες κορνίζες. Οι φωτογραφίες έδειχναν μια νέα γυναίκα, απίθανα λεπτή, ντυμένη με τη μόδα του τέλους της δεκαετίας του '60 και των αρχών της δεκαετίας του '70, με σκούρα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω και ψεύτικες βλεφαρίδες. Η Ντιλάιλα ίσιωσε το ύφασμα με το χέρι της, ενώ θυμόταν το εντυπωσιακά χαριτωμένο πρόσωπο, το ωχρό δέρμα και τα νεραϊδίσιμα χαρακτηριστικά που επισκίαζαν δυο πελώρια μάτια. Την είχε εντυπωσιάσει πόσο τρωτή έδειχνε η κοπέλα, αλλά και ο κάπως αμήχανος τρόπος με τον οποίο κοιτούσε τη μηχανή. Τι παράξενο ν' αγγίζει κάτι που είχε φορέσει η μητέρα του Τζον πριν από τόσα χρόνια. Πού να ήξερε ότι κάποια μέρα η σύζυγος του γιου της θα χάιδευε αυτό το φόρεμα και θα τη σκεφτόταν...

Τι να της συνέβη; αναρωτήθηκε η Ντιλάιλα. Ήξερε ότι η μητέρα του Τζον είχε πεθάνει όταν εκείνος ήταν ακόμα μικρός, αλλά ποτέ δεν της είχε πει τίποτα περισσότερο. Καμιά φορά, όταν κοιτούσε τη φωτογραφία που έδειχνε τον Τζον μικρό και τη μητέρα του με παλτό και μεγάλα γυαλιά ηλίου, να κρατά σφιχτά το χέρι του, ένιωθε ότι θα ήθελε να ξέρει τι σκεφτόταν εκείνη η γυναίκα, καθώς κοιτούσε με απάθεια το φακό, προστατευμένη από τα γυαλιά της. Αλλά τώρα δεν υπήρχε τρόπος να μάθει.

Το παλτό και το φόρεμα φαίνονταν μικρά, όπως συνήθαινε συχνά με τα παλιά ρούχα, η Ντιλάιλα όμως είχε την αίσθηση ότι θα της έκαναν. Εντελώς παρορμητικά, σηκώθηκε πάνω, έβγαλε με μια κλοτσιά τα αθλητικά παπούτσια της κι έπειτα το φούτερ της και το τζιν της. Ύστερα κατέβασε το φερμουάρ του φορέματος, που ήταν στο πλάι, κάτω από τη μασχάλη, και, σπρώχνοντας τα μπράτσα της

στη δροσερή μεταξωτή φόδρα, άρχισε να τραβά το ρούχο μια από τη μια και μια από την άλλη, προσπαθώντας να το φέρει στη σωστή θέση.

Φοβόταν μήπως ξηλωθεί στις ραφές, αλλά κατάφερε να το περάσει από το κεφάλι της και τα χέρια της, και να το κατεβάσει στους γοφούς της. Όταν τράβηξε το φερμουάρ, το φόρεμα ήταν εφαρμοστό, αλλά τελικά της έκανε ίσα-ίσα. Μακάρι να μπορούσε να το δει, αλλά δεν υπήρχε καθρέφτης στη σοφίτα. Όπως είχε υποπτευθεί, έφτανε ακριβώς στα γόνατα και φαντάστηκε τι παπούτσια θα πήγαιναν μ' αυτό. Μάλλον λεπτά κοντά τακούνια με πολύ σουβλερές μύτες. Όχι, δεν της φαινόταν σωστό. Αυτό το φόρεμα ερχόταν από μια εποχή με τετράγωνες μύτες και χοντρά τακούνια... Με μπότες ίσως; Μακριές μαύρες μπότες που αγκάλιαζαν τη γάμπα κι έφταναν ως το γόνατο; Ή μήπως με κορδόνια... Η Ντιλάιλα πήρε το παλτό κι ένωσε το βάρος του. Καλή ποιότητα. Πέρασε τα χέρια της μέσα του. Τα μανίκια ήταν στενά, κατά τα άλλα όμως της ερχόταν ωραία, φτάνοντας ακριβώς στο μάκρος του φορέματος. Όμορφο... Ήταν παλιό, αλλά ακόμα φαινόταν στιλάτο, σχεδόν φρέσκο. Γύρισε γύρω-γύρω. Ίσως μπορούσε να το φορέσει κάποια φορά, για ένα γεύμα ή για ψώνια στην πόλη.

Έβαλε τα χέρια της στις τσέπες κι αμέσως ένωσε κάτι κάτω από τα δάχτυλά του δεξιού χεριού της. Το έπιασε και το τράβηξε έξω. Ήταν ό,τι είχε απομείνει από ένα λουλούδι, κάτι που κάποτε ήταν ανοιχτόχρωμο –ροζ ή άσπρο–, αν και τώρα ήταν στεγνό και καφετί. Μόλις το άγγιξε, διαλύθηκε κάτω από τα δάχτυλά της, ο γκριζοπράσινος μίσχος έσπασε, έπεσε στο πάτωμα κι εξαφανίστηκε στο κενό ανάμεσα στις σανίδες.

Καθώς κοιτούσε τα σκονισμένα απομεινάρια, ένωσε

ψύχρα σε όλο της το σώμα και μια έντονη αίσθηση θλίψης. Τίναξε το λουλούδι από τα χέρια της όσο πιο γρήγορα μπορούσε, υποκύπτοντας ξαφνικά σε μια σκοτεινή διάθεση που έμοιαζε να την καταπίνει. Ήθελε να βγάλει τα ρούχα το συντομότερο. Η σκέψη ότι θα τα φορούσε για οποιονδήποτε λόγο τής φάνηκε παράλογη. Ήταν φορτωμένα με κάτι δυσάρεστο, παγερό, κάτι που ήθελε να την παρασύρει σε ένα μαύρο και τρομακτικό μέρος. Έβγαλε το παλτό και το άφησε να πέσει στο πάτωμα, αδιαφορώντας για την πυκνή σκόνη, ύστερα πάλεψε για μερικά λεπτά για να ανεβάσει πάλι το φόρεμα και να το περάσει πάνω από το κεφάλι της, σχεδόν πανικόβλητη, ακούγοντας την ανάσα της κοφτή, καθώς πάσχιζε όλο και πιο απεγνωσμένα να το βγάλει από πάνω της. Το φόρεμα γλίστρησε πάνω από το κεφάλι της, την απελευθέρωσε.

Κοίταξε τα πεταμένα ρούχα, ξαφνιασμένη με την ένταση της αίσθησης που την είχε κατακλύσει. Τρέμοντας στο δροσερό αέρα της σοφίτας, συνειδητοποίησε ότι φορούσε μόνο τα εσώρουχά της. Τα πεταμένα ρούχα έμοιαζαν με μαύρη λιμνούλα στο πάτωμα, τα μανίκια του παλτού ήταν απλωμένα σαν να ζητούσε σιωπηλά μια αγκαλιά.

«Ντιλάιλα!» Η φωνή από το κάτω μέρος της σκάλας που οδηγούσε στη σοφίτα έσχισε τον αέρα.

Πετάχτηκε απότομα, κι έπειτα τρεμούλιασε. Ο Τζον. Εντάξει. «Εδώ πάνω είμαι!» φώναξε και ξαφνιάστηκε με το πόσο φυσιολογική ακουγόταν η φωνή της.

«Το φαγητό είναι έτοιμο!»

«Έφτασα!» Τρεμούλιασε ξανά και άπλωσε το χέρι να πάρει τα ρούχα της. Όταν ντύθηκε, μάζεψε το παλτό και το φόρεμα, τα δίπλωσε βιαστικά και τα έχωσε ξανά στο μπαούλο. Έβαλε τα συρτάρια στη θέση τους και κατέβασε το καπάκι.

Θα έρθω να κοιτάξω τα άλλα πράγματα αργότερα, υποσχέθηκε στον εαυτό της, παρότι δεν ήταν σίγουρη αν θα ήθελε να ξαναγυρίσει εδώ μόνη της. Αποτινάζοντας και τα τελευταία απομεινάρια της δυσάρεστης σκοτεινής αίσθησης, ξεκίνησε για τη σκάλα και για ένα φυσιολογικό γεύμα με τον Τζον στη στρογγυλή τραπεζαρία.